

Abstrakt

Každý den jsme vystaveni velkému množství vizuálních podnětů (scén). Není však stále jasné, jak dobře jsou tyto scény v paměti uloženy a pamatovány a jaká je role detailu vzhledem k paměti celého obrazu. Konkrétně, do jaké míry jsou pamatovány detaily a do jaké míry extrapolujeme z neviděného obsahu z prezentovaných částí. K prozkoumání této otázky jsme využili fragmentovaných scén (rozčleněných na 4x4 dílků), které se skládaly ze tří různých kategorií (vnitřní, vnější-přírodní a vnější-umělé) s různým počtem prezentovaných dílků (3, 5 a 8). Zajímá nás, jestli je nějaký vztah mezi počtem prezentovaných dílků a schopností rozpoznat, které dílky byly prezentované a které ne (přestože byly ze stejné fotografie). V analýze jsme se soustředili na charakteristiky SDT (signal detection theory), především na citlivost paměti (d') a bias. Byly provedeny dva experimenty a u obou byly zjištěny největší hodnoty správnosti v odpovědích u 3 zobrazených dílků (Exp.1: $d'(n3) = 0,67$; Exp.2: $d'(n3) = 0,66$), u kterých převažovala tendence biasu k záporným odpovědím (Exp.1: $c(n3) = 0,27$; Exp.2: $c(n3) = 0,16$). U počtu 5 a 8 dílků se správnost odpovědí snížila (Exp.1: $d'(n5) = 0,35$; $d'(n8) = 0,34$; Exp.2: $d'(n5) = 0,39$; $d'(n8) = 0,41$) a zároveň se bias přiklonil ke kladným odpovědím (Exp.1: $c(n5) = -0,11$, $c(n8) = -0,34$; Exp.2: $c(n5) = -0,16$, $c(n8) = -0,37$). V neposlední řadě nás také zajímal možný vliv mřížky na zapamatování, který se však neprokázal.

Klíčová slova: vizuální krátkodobá paměť, signal detection theory, fragmentované scény, mřížka, kategorie scén, viděné/neviděné dílky